

Setkání

BISKUPSTVÍ ČESKOBUDĚJOVICKÉ

červen 2023 / ročník XXXIII

760 LET
KLÁŠTERA
ve Zlaté Koruně

TIÁRA: papežská
trojitá koruna

ŽIVOT V
REDEMPTORIS MATER

Obsah

Editorial	3
Vojtěch Razima přijme jáhenské svěcení	4
Personalia	4
V červnu si připomeneme 225 let od narození J. V. Jirsíka	5
Dubnové akce Diecézního centra pro mládež	5
Výročí založení kláštera ve Zlaté Koruně a převážná relikvie	6
Společnost přátel Zlaté Koruny zve již 12 let na krásné kulturní zážitky	7
Jak jde život v diecézně-misijním mezinárodním semináři REDEMPTORIS MATER v Českých Budějovicích	8
Tiára – papežská trojitá koruna	10
Slovo života pro děti	12
Takový je život misionáře	14
VZTAHY, VZTAHY, VZTAHY...	15
Paní Jitka Moravčíková získala Cenu Gratias	16
Diecézní pouť dětí	17
Výstava „MOMENTKY NAŠÍ RODINY“	18
Stáž v USA na téma spirituality v sociální práci	19
Barokní obnova budovy děkanství ve Vodňanech před 300 lety	20
Pozvánka na Pout' za Charitu	21
Biskupa Josefa Hloucha připomene kniha fotografií „Návrat umlčeného pastýře“	22
Klášter na Piaristickém náměstí opět otevírá brány	24

Měsíčník AKTUALITY – SETKÁNÍ

Vydává Biskupství českobudějovické

Kontakt: Biskupská 4, 370 01 České Budějovice,
e-mail: setkani@bcb.cz

Redakční rada: JUDr. Jan Kotous – předseda,
P. Dr. Zdeněk Mareš Th.D., Mgr. Ondřej Doskočil, Th.D.

Šéfredaktor: Ing. Petr Samec, Dr.

Grafika a sazba: Zuzana Prokopová

Tisk: MPRINT s.r.o., České Budějovice

Evidenční číslo MK ČR E 6603

ISSN 1212-8074

Redakce si vyhrazuje právo na úpravu a krácení rukopisů a nezodpovídá za obsah inzerce.

Uzávěrka příštího čísla je 12. 6. 2023

Vážení odběratelé, náklady na výrobu jednoho čísla činí 25 Kč. Příspěvek na ně můžete formou daru pro diecézi na účet Biskupství českobudějovického u UniCredit Bank, a.s., č. ú.: 1387924949/2700, variabilní symbol: 11. Účtárna biskupství na vyžádání vystaví doklad o daru pro daňové účely.

Foto na titulní straně: Vzácný relikviář z kláštera Heiligenkreuz s polovinou trnu z Kristovy trnové koruny. K účtě byl vystaven při oslavě 760. výročí založení kláštera ve Zlaté Koruně. Více v článku na straně 6. Foto: Stanislava Vitoňová / Člověk a víra.

Foto: Radek Galis

Svěcení olejů a obnova kněžských slibů se konaly tradičně na Zelený čtvrtek (6. dubna) v katedrále sv. Mikuláše. S biskupy Mons. Vlastimilem Kročilem a Mons. Pavlem Posádem se setkání zúčastnily přes dvě stovky kněží, řeholnic a dalších věřících z celé diecéze. Po skončení slavnosti si kněží do svých farností odvezli požehnané oleje pro nemocné a katechumeny i křížmo spolu s novou knihou Jana Stříbrného „Mučedníci a oběti pro Krista“.

Editorial

Dovolená – dovolit si čas pro Boha a o Bohu

Blíží se čas dovolených. Když máme dovolenou, prodloužený víkend nebo nějaké delší volno, mnozí alespoň na chvíli opouští své životní prostředí a vydají se na cestu, aby viděli nové věci a zakusili nové zážitky. Dává nám to příležitost tak trochu poodstoupit od každodenních starostí a povinností. Máme možnost se více věnovat svým blízkým, investovat do našich vztahů, které v průběhu roku jsou spíše samozřejmostí, než že bychom je intenzivně prožívali s vděčností.

Na co se těšíme o dovolené? Někdo se těší na to, že se konečně pořádně odpočine. Jiný si libuje v aktivní dovolené a zdolá hory i doly. Další se těší na čas, který stráví s lidmi, které má rád. Všichni toužíme po tom, aby dovolená spočívala v kvalitně stráveném čase. Pokud ho nechceme jen promarnit, ale zažít skutečně kvalitní čas, pak si ten čas budeme muset naplánovat, aby nám čas o prázdninách neprotekl mezi prsty a než se nadějeme, budou u konce. Dovolená je také doba, kdy si můžeme dovolit strávit více času s Tím, který je pro náš život nejdůležitější. Pokud svůj vztah s Ním bereme vážně, pak budeme chtít i s Ním o dovolené strávit více kvalitního času. V čem to spočívá? Naplánovat si čas tak, abychom se denně ponořili do modlitby; přibalit Bibli, abych mohli naslouchat Božímu slovu; vzít si sebou i nějakou doprovodnou duchovní literaturu, abychom Boha více poznávali. Pokud jedu do cizího prostředí není od věci si přibalit kříž, neboť v dnešní době jej v ubytovacích zařízeních nenajdeme. Neopomeňme si včas zjistit nedělní bohoslužby v okolí a zvážit, zda by nestálo za to o dovolené navštívit nejen kostely, ale i nějakou tu mši svatou navíc.

Je tu ještě jedna věc, ke které nám dává příležitost dovolená: evangelizace. Pokud si nevybíráme jen destinaci, protože se líbí nám, ale vnímáme, že nás Pán vysílá jako své apoštoly-misionáře, pak se mu dáváme k dispozici k hlásání radostné zvěsti, tam kde se právě nacházíme. Ledakdo na to nemá odvahu v práci či v rodině nebo okruhu přátel, ale na dovolené se setkáváme s cizími lidmi, které nejspíš už nikdy neuvidíme, což pro mnohé usnadní evangelizaci. A když nevím jak na to, není nic lepšího než se zeptat Toho, který mě vyslal: Ježíše. A kdybyste byli v okolí, kde pořádáme evangelizační akce, tak budeme rádi, kdy se k nám přidáte. Více o těchto nových iniciativách Pastoračního střediska zjistíte na www.boziden.cz a www.familyfestival.cz.

Otec Tomas van Zavrel

Napište redakci

Vážení čtenáři, uvítáme vaše názory a reakce na příspěvky v časopisu Setkání. Zapojit se můžete také formou diskusních příspěvků k jednotlivým nabízeným tématům, a to sdělením vlastního názoru či osobní zkušenosti.

Vaše reakce a příspěvky posílejte na e-mailovou adresu: setkani@bcb.cz, nebo na adresu redakce: Redakce časopisu Setkání, Biskupská 4, 370 01 České Budějovice

Vojtěch Razima přijme jáhenské svěcení

Srdečně zveme na slavnostní obřad do katedrály sv. Mikuláše. Z rukou českobudějovického sídelního biskupa Mons. Vlastimila Kročila přijme jáhenské svěcení Vojtěch Razima. Slavnost se bude konat v sobotu 15. července od 10:00.

Vojtěch Razima (* 1998) se narodil v Pelhřimově. Vyrostl ve společnosti dvou milujících rodičů a dvou starších sourozenců na samotě nedaleko poutního místa Křemešník, kam po celé dětství chodil do kostela.

Základní školu absolvoval v Pelhřimově a poté se vydal na Střední průmyslovou školu stavební v Havlíčkově Brodě, kde v roce 2017 odmaturoval v oboru Technické lyceum. Během střední školy si začal uvědomovat povolání ke kněžství a tak jeho další kroky vedly do Teologického konviktu v Olomouci.

Odkud po roce odešel do Arcibiskupského kněžského semináře v Praze, kde strávil tři roky. Teologické studium, které začal na Teologické fakultě UK v Praze, dokončuje v současné době na Papežské Lateránské univerzitě v Římě. V tento čas také završuje dvouletou formaci v Papežské koleji Nepomucenum v Římě. Mezi jeho nejoblíbenější aktivity patří běhání na dlouhé vzdálenosti, čtení všech dobrých knížek, polehávání u zajímavých filmů a posedávání s přáteli po kavárnách, ale i kdekoli jinde.

Personalialia

A. Ustanovení:

P. Dr. theol. Tomáš Cyril HAVEL, CFSSS je k **31. 3. 2023** odvolán z funkce výpomocného duchovního ve farnosti **České Budějovice – Panny Marie Růžencové – klášter petrinů**, vikariát České Budějovice – město; na základě osobní žádosti o přestoupení k řádu Benediktinů propuštěn ze služby v českobudějovické diecézi; č. j.: 937/2023.

R. D. Mgr. Jan ROTHSCIEDL je k **30. 4. 2023** odvolán z úřadu administrátora excurrento farnosti **Vyšší Brod** a od 1. 5. 2023 jmenován do úřadu administrátora excurrento farnosti **Světlík**, vše vikariát Český Krumlov; č. j.: 1140/2023.

R. D. Ing. Mgr. Jan ŠPAČEK, dr. h. c. je k **30. 4. 2023** odvolán z úřadu administrátora excurrento farnosti **Světlík**, a od 1. 5. 2023 jmenován do úřadu administrátora excurrento farnosti **Vyšší Brod**, vše vikariát Český Krumlov; č. j.: 1139/2023.

B. Životní jubilea:

P. Mgr. Zdeněk Pius VÁGNER, OPraem., oslavil 19. 5. 2023 své **čtyřicáté páté** narozeniny.

Mons. prof. Dr. Karel SKALICKÝ, Th.D., oslavil 20. 5. 2023 své **osmdesáté deváté** narozeniny.

Ing. Pavel POLÁČEK – trvalý jáhen, oslavil 23. 5. 2023 své **šedesáté páté** narozeniny.

R. D. Mgr. Dominik ETTLER, oslavil 1. 6. 2023 své **třicáté páté** narozeniny.

K životnímu jubileu upřímně blahopřejeme.

C. Výročí kněžského svěcení:

Vojenský děkan Siegfried WEBER, oslavil **15. 5. 2023** své **třicáté výročí kněžského svěcení**.

P. Pavel ŠIMŮNEK, SDB, oslaví **13. 6. 2023** své **dvacáté páté výročí kněžského svěcení**.

R. D. Mgr. Radim NOVÁK, JC.D., oslaví **13. 6. 2023** své **třicáté výročí kněžského svěcení**.

K výročí kněžského svěcení upřímně blahopřejeme.

V červnu si připomeneme 225 let od narození J. V. Jirsíka

Čtvrtý českobudějovický biskup Jan Valerián Jirsík vykonával svůj úřad více než 31 let (1851–1883). V diecézi se do srdcí věřících zapsal jako milovaný pastýř. Výsledky jeho práce ale daleko překonaly hranice diecéze a ovlivňovaly i život mimo církevní prostředí. Několik let zasedal v Českém zemském sněmu a v Říšské radě. Do české historie se zapsal jako významný teolog, aktivní vlastenec, spisovatel a podporovatel rozvoje českého školství.

Narodil se 19. 6. 1798 v Kácově (diecéze královéhradecká). Studoval v Hradci Králové a v Praze. Na kněze byl vysvěcen 28. 12. 1820. Působil na Mělnicku: byl kaplanem v Cítově, v Roudnici nad Labem, v Železné Hoře a farářem v Minicích. V roce 1836 se stal kanovníkem svatovítským. Po V. M. Pešinovi také převzal práci redaktora Časopisu katolického duchovenstva (ČKD). Dne 25. 3. 1851 byl jmenován českobudějovickým biskupem, 5. 9. 1851 potvrzen papežem Piem IX., konsekrován 19. 10. 1851 v Praze ve svatovítské katedrále a intronizován 1. 11. 1851 v Českých Budějovicích. Publikoval česky psaná díla: Škola nedělní, Proč jsem se stal katolíkem, Bohomil, Populární dogmatika, Dvanáctero listů k odděleným bratřím.

Již v roce 1853 založil v Českých Budějovicích chlapecký seminář, který formoval hlavně chudší chlapce před vstupem do českobudějovického kněžského semináře. Pomáhal při založení Besedy českobudějovické (1862) a Záložny českobudějovické (1864). V Českých Budějovicích věnoval mimořádné úsilí budování českojazyčného školství. V roce 1868 založil první české gymnázium (dnes Gymnázium Jana Valeriána Jirsíka) a první tři roky jej financoval. Podílel se také na založení české dívčí obecné školy (1871), Diecézního ústavu pro hluchoněmé (1871,

Portrét J. V. Jirsíka od Jana Vilímka; poprvé publikováno 3. 3. 1883.

dnes Mateřská škola, základní škola a střední škola pro sluchově postižené) a české chlapecké obecné školy v roce 1873. Zemřel 23. 2. 1883 a pochován je na staroměstském hřbitově v Českých Budějovicích. Jeho hrob je možné dodnes navštívit.

Petr Samec

Dubnové akce Diecézního centra pro mládež

Strakonice

Dne 14. dubna proběhl v kostele sv. Markéty ve Strakonici večer chval vedený kapelou ESCAPE. Kapela vznikla v roce 2021 a doprovází hlavně ENTERjunior, ale i jiné akce, jako je třeba dětská diecézní pouť.

Ktiš

O víkendu od 21. dubna bylo Diecézní centrum života mládeže Ktiš plné lidí. Na Ktiši byl již předposlední víkend dvouletého animátorského kurzu, při kterém se animátoři učili o liturgii mše svaté a vymýšleli program na diecézní pouť dětí ve Velešíně, při jejíž organizaci nám pomohou. Zároveň se na DCŽM zpracovávalo dřevo darované od obce Ktiš.

Daniel Turek

ESCAPE ve Strakonici.

Výročí založení kláštera ve Zlaté Koruně a převzácná relikvie

Při příležitosti 760. výročí založení cisterciáckého kláštera Zlatá Koruna byla v chrámu Nanebevzetí Panny Marie – největší sakrální stavbě jižních Čech – slavena v neděli 23. dubna 2023 slavnostní mše svatá.

Zlatokorunský duchovní správce P. Petr Hovorka při této příležitosti pozval bratra z cisterciáckého kláštera v Heiligenkreuz (Rakousko), aby celebroidl mši svatou, neboť je historie obou klášterů těsně propojená. Nejen že P. Bernhard Vošický OCist přání P. Petra vyhověl, ale přivezl s sebou k uctění i cennou relikvii, která souvisí se založením kláštera Zlatá Koruna – polovinu trnu z Kristovy trnové koruny.

Klášter v Heiligenkreuz získal Kristův trn v roce 1245 od císaře Fridricha II. Babenberského. Když se v roce 1263 zakládal zlatokorunský klášter, rakouští mniši svůj trn rozpůlili a polovinu darovali vznikajícímu klášteru, který byl právě proto pojmenován Zlatá Koruna. Bohužel se tato relikvie za husitských válek ztratila. V Heiligenkreuz je však uchovávána a ctěna dodnes a každoročně se tam 12. srpna slaví slavnost Kristovy trnové koruny.

Cisterciácký opat Bernard z Clairvaux (mimo jiné autor velmi přísných řeholních pravidel cisterciáků a zakladatel/spoluzakladatel 68 cisterciáckých klášterů) pronesl již ve 12. století ke svým spolubratrům o slavnosti Všem svatých následující řeč: „Jednoho dne se Pán Ježíš Kristus zjeví v oblacích jako Král králů, Pán pánů, jako alfa a omega všeho stvoření, jako vládce celého světa (Pantocrator). Přejde soudit živé i mrtvé, přijde jako Hlava církve. My, hříšní lidé, jsme však tuto Hlavu nekorunovali královským diadémem, nýbrž trny svých hříchů. My, hříšníci, jsme svého Krále korunovali trnovou korunou. Styďte se, že se pod Hlavou korunovanou trním oddáváme svým požitkům! Nesmíme být zženštilými údy Hlavy korunované trním. Avšak Kristus jednou i naše ubohé tělo promění do podoby své oslavené Hlavy.“

P. Bernhard zakončil své kázání slovy: „Ježíš Kristus, nový Adam, vzal na sebe ze své svobodné vůle a s velikou láskou ke hříšným lidem trnovou korunu hříšného světa, starého Adama. A tak z trní vyrostly růže. Kristus proměňuje vše, co je trnité a bolestné, v radost a spásu. Ze slzavého údolí se stává moře radosti. Kdo seje v slzách, žnout bude s jásotem. Požehnané Velikonoce! Amen. Aleluja!“

Stanislava Vitoňová

Otec Bernhard ukazuje relikviář.

Společnost přátel Zlaté Koruny zve již 12 let na krásné kulturní zážitky

Často slyšíme o tom, jak život na venkově upadá, lidé se v ničem moc neangažují, nic není, jak bývalo. Dá se s tím něco dělat? Má vůbec smysl něco podnikat, zvlášť když výsledek je krajně nejistý?

Ve Zlaté Koruně jsme to zkusili. V roce 2012 skupina místních nadšenců, kteří mají svou obec rádi, založila spolek Sdružení (později Společnost) přátel Zlaté Koruny. Nádherné prostory místního kláštera a kostela se přímo nabízely k využití ke kulturním akcím. Snahou spolku bylo a je zvyšovat kulturní povědomí o této krásné historické obci a jejích aktivitách, spojovat lidi a podporovat hrdost na obec, ve které žijí, být hrdí na to, že někam patří.

Postupem doby se zrodil projekt Barokní Koruna, který dostal jasná pravidla: Každý roční cyklus začíná přednáškou, která se nějak vztahuje ke Zlaté Koruně a jejímu okolí. Tradicí se již stal následující Velikonoční koncert, doprovod slavnostní poutní bohoslužby či říjnový varhanní koncert. Každý koncert je ušit na míru přímo zlatokorunskému kostelu, jeho skvostnému prostředí a výborné akustice.

Na našich koncertech účinkují jak místní špičkoví umělci, tak slavní profesionálové z celé republiky. Unikátní zlatokorunské varhany patří mezi nejlepší v Čechách, i proto hudba provozovaná ve zlatokorunském kostele je neopakovatelným zážitkem a výjimeční varhaníci rádi přijímají naše pozvání.

Velmi nás těší, že i po nucené přestávce způsobené covidem se k nám lidé stále vrací. Moc si toho vážíme. Také přibýlo stálých zájemců o naše akce, za minulý rok k nám zavítalo přes 700 návštěvníků. Máme radost i z další věci, která dnes vůbec

není běžná – velmi dobře funguje spolupráce s obcí, farností i klášteřem, se kterými se podařilo obnovit i tradiční Mariánskou pouť či zahájení adventu.

Na tomto místě bychom také rádi poděkovali všem našim podporovatelům, všem, kteří nám jakkoli pomáhají, a vám, kteří na koncerty do Koruny přicházíte, protože bez vás by naše práce neměla smysl. Děkujeme i za vaše ohlasy a reakce, zpětná vazba je pro nás velmi důležitá.

Vše o nás včetně programu pro rok 2023 naleznete na **www.baroknikoruna.cz**. Budeme se snažit i nadále přinášet krásné hudební zážitky, aby vám v Koruně bylo dobře.

*Za Společnost přátel Zlaté Koruny
Jana Petřtylová*

NADCHÁZEJÍCÍ PROGRAM Společnost přátel Zlaté Koruny v roce 2023

2. 6. 2023

NOC KOSTELŮ – speciální prohlídka kostela, varhanní koncert

18. 6. 2023

Zlatokorunská tradiční MALÁ POUŤ KE 14 SVATÝM POMOCNÍKŮM

20. 8. 2023

ZLATOKORUNSKÁ POUŤ – poutní mše se slavnostním hudebním doprovodem

7. 10. 2023

PODZIMNÍ VARHANNÍ KONCERT – Kapela Bárka – Pavel Barnáš (violoncello, Symfonický orchestr Českého rozhlasu), Ivana Pokorná (keltská harfa, Národní divadlo) a varhaník Vladimír Roubal (klášter Strahov)

3. 12. 2023

ADVENTNÍ KONCERT – Ensemble Barokní Koruna

Podrobné informace najdete na webu
www.baroknikoruna.cz

KOUSK ZEMĚ

**ÚTERÝ 20. 6. 2023
11:00-18:00**

prostory kláštera na Piaristickém náměstí v Č. Budějovicích

- setkání s cizinci z různých míst světa
- ochutnávka mezinárodní kuchyně
- premiéra cizineckého divadelního souboru
- originální hudební představení
- výstava obrazů a řada dalších akcí

Akce je realizována za finanční podpory Ministerstva vnitra ČR v rámci programu integrace cizinců 2023

 Diecézní charita
České Budějovice

 MINISTERSTVO VNITRA
ČESKÉ REPUBLIKY

Jak jde život v diecézně-misijním mezinárodním semináři REDEMPTORIS MATER v Českých Budějovicích

Milí bratři a sestry!

Po delší době vás chci opět informovat o tom, jak se daří bohoslovcům v mezinárodním kněžském semináři v Českých Budějovicích a na jakých etapách přípravy ke kněžství se aktuálně jednotliví bohoslovci nacházejí.

Na podzim minulého roku jsem napsal do Setkání článek, ve kterém jsem vás informoval, že v našem semináři ukončil formaci bohoslovec z Mexika jménem Aaron Jesus Santana Hernandez, který byl u nás v procesu rozlišování povolání celkem tři roky. Vrátil se zpět do rodné vlasti, kde bude dál hledat svoji životní cestu, kterou pro něho Bůh připravil. Věřím, že formace, kterou Aaron u nás absolvoval, mu bude nápomocná v mnoha aspektech jeho dalšího rozhodování. V semináři je tedy aktuálně 7 bohoslovců. Tento školní rok jich bylo fyzicky přítomných v semináři šest. Sedmý bohoslovec, Giovanni z Itálie, je od července minulého roku na roční misijní praxi v Izraeli. Nyní pár informací o tom, na jaké etapě přípravy ke kněžství se jednotliví bohoslovci nacházejí. Dne 29. dubna přijal Stanislav Matyska službu lektora. Stanislav pochází z Valašského Meziříčí a nyní končí 5. rok formace v semináři. Dne 20. května byla udělena služba akolyty Marianovi Zanolimu z Itálie. Mariano má za sebou šest let formace v semináři a po prázdninách začne i on svou misijní praxi, která bude s největší pravděpodobností na jihoamerickém kontinentě, a to konkrétně v Santiagu de Chile. Další významná etapa na cestě ke kněžství čeká také bohoslovce Juraje Šustka z Bratislavy, který bude dne 10. června přijat mezi kandidáty kněžství. Jen pro připomenutí, „kandidatura“ je veřejné potvrzení rozhodnutí ze strany bohoslovce pokračovat dál na cestě formace ke kněžství. Při tomto obřadu přijímá církev, v osobě biskupa, nabídnutí sebe sama ze strany bohoslovce, a vybírá ho a povolává, aby se připravoval na budoucí přijetí kněžského svěcení. Na znamení toho, že církev přijímá rozhodnutí kandidáta pokračovat dále v přípravě ke kněžství a potvrzuje v něm znaky povolání, je mu od této chvíle dovoleno nosit kněžský oděv, i když do kněžského svěcení bude ještě čekat delší období, ve kterém se bude připravovat nejprve na přijetí služeb lektora a akolyty, a poté na přijetí jáhenského svěcení.

Toto jsou informace o těch, kteří letos absolvovali, nebo zanedlouho budou, výše uvedené etapy. Ostatní tři bohoslovci, všichni italské národnosti, pokračovali v tomto formačním roce ve studiu teologie na Teologické fakultě Jihočeské univerzity, jakož i ve studiu českého jazyka. Jsou to Davide, který je 3. rokem v semináři, Edoardo, 2. rokem, a Paolo, který je v semináři od října minulého roku.

V létě čeká bohoslovce letní pastorační praxe ve farnostech, a na přelomu července a srpna účast na setkání se Svatým otcem na Světových dnech mládeže v Lisabonu, kde budou pomáhat s organizací a vedením programu pro různé skupiny mladých, kteří na setkání přijedou.

Pohled na budovu semináře z prostoru seminární zahrady.

Život v semináři tedy, jak můžete vnímat, je poměrně dynamický. Je soustředěný především na studium a různé služby, které bohoslovci konají podle stanoveného denního režimu. Mnoho času se věnuje i osobní formaci ve víře a kontaktu s lidmi, jakož i ministrování v katedrále či při různých liturgických slavnostech v diecézi.

Nové hřiště pro bohoslovce i farníky

To, co bohoslovci postrádají, je možnost více sportovat. Je to skoro nutnost, aby se všechno napětí, nahromaděné díky náročnosti studia a různým povinnostem, mohlo někde fyzicky vybit. Vzhledem k tomu, že v Českých Budějovicích je poměrně těžké najít volná sportovní zařízení, rozhodl jsem se před třemi roky zkusit se poohlédnout po nějakém terénu v okolí semináře, kde by se dal vytvořit bohoslovcům prostor pro sportovní vyžití. Nemusel jsem chodit daleko. Seminář se nachází v blízkosti Farnosti sv. Cyrila a Metoděje a kousek od kostela je staré hřiště, které ovšem není ve stavu, aby se na něm dala provozovat sportovní činnost. Po dohodě s administrátorem farnosti, P. Stanislavem Brožkou, a Biskupstvím českobudějovickým, jsme podepsali dlouhodobou Smlouvu o výpůjčce terénu, na kterém se hřiště nachází, s tím, že na něm seminář postaví nové víceúčelové hřiště, které by mohlo sloužit jak bohoslovcům, tak farníkům.

Nechali jsme si vypracovat projekt a předložili jsme na úřadě

Probíhající stavební práce na budování nového hřiště.

Cestou na Radhošť.

žádost o stavební povolení, které nám bylo schváleno na jaře minulého roku. Našli jsme také firmu, která nám představila rozpočet na stavbu. Nyní bylo potřeba najít finance. Jak mnozí z vás víte, kněžský seminář Redemptoris Mater v Českých Budějovicích žije výhradně z darů dobrodinců, což znamená, že kromě celého chodu semináře mám jako rektor na starost i shánění finančních prostředků pro pokrytí nákladů spojených s fungováním semináře. Mohu upřímně říci, že za 6 let existence semináře se díky mnoha štědrým lidem doposud vždy podařilo získat dostatek finančních prostředků na zaplacení všech celoročních potřeb semináře. Biskupství českobudějovické nám pomáhá s náklady na energie, což dnes také není úplně malá částka! A vzhledem k tomu, že se občas najde i někdo, kdo je ochoten přispět na potřeby semináře i větší částkou, za 3 roky postupného shromažďování finančních prostředků se nám podařilo našetřit obnos, který stačil na uhrazení 1. splátky, tj. asi poloviny ceny, kterou bude nové hřiště stát. Díky této splátce byly zahájeny na konci dubna

pozemní práce. Pro uhrazení 2. splátky za realizaci hřiště si budeme muset vzít úvěr, který budeme splácet dlouhodobě. Důležité je, že se bohoslovcům konečně vytvoří prostor pro možnou každodenní odpolední sportovní aktivitu! Fyzický pohyb je velmi potřebný pro psychické uvolnění a duševní rovnováhu. Bohoslovci sice také pravidelně fyzicky pracují na seminární zahradě, ale zapotit se při fotbalovém zápase, to je úplně jiný zážitek! Obzvláště, když pět ze sedmi bohoslovců pochází Itálie!

Pouť po stopách Cyrila a Metoděje

Seminárních aktivit je opravdu velmi mnoho, ale tu a tam se podaří uskutečnit i nějaký víkendový výjezd ze semináře. Je již ustálenou tradicí, že například první víkend po Velikonočních bohoslovci absolvují seminární pouť. Letos jsem vybral téma „Po stopách svatých Cyrila a Metoděje“, a to z důvodu velmi symbolického, protože ti bratři ze Soluně byli cizinci a byli ochotni přijít evangelizovat na naše slovanské území, což je velmi inspirující příběh zvláště pro naše zahraniční bohoslovce. Během tří dnů jsme navštívili místa, kde se nacházejí kostely, kaple či sousoší s vyobrazeními těchto dvou světců. Vydali jsme se na Moravu a naším cílem byl samozřejmě Velehrad, kde jsme prožili čas modlitby a rozjímání Božího slova. Podařilo se nám ale také například uskutečnit pěší pouť z Pusteven na Radhošť, kde je ve výšce 1100 m n.m. krásná kaple, zasvěcená těmto dvěma apoštolům Slovanů. Po celodenním putování jsme pak každý večer slavili v neďalekých farnostech mši svatou a spali v rodinách. Pouť se opravdu vydařila: pro bohoslovce byla duchovním přínosem, ale bez Božího požehnání nezůstaly ani rodiny, které se nabídly, že nás ubytují. Po pouti jsem měl totiž velmi dobré ohlasy na to, jak rodiny, ve kterých byli bohoslovci ubytováni, velmi ocenily možnost poslouchat dlouho do večera jejich svědectví, a jak tato přítomnost bohoslovců blahodárně působila i na jejich dospívající děti. V dnešní společnosti už to není samozřejmostí se setkat s mladými lidmi, kteří se ptají Boha na jeho vůli a jsou pro ni ochotni opustit dokonce i vlastní zemi.

Tolik tedy pár aktuálních informací o našem semináři. Nakonec chci požádat všechny čtenáře časopisu Setkání jménem svým i jménem P. Ladislava Prokse, spirituála semináře, o modlitbu za naše bohoslovce i nás představené. Modleme se společně za tyto mladé muže, aby měli dostatek odvahy pokračovat v tomto započatém díle, a prosíme také všeobecně za nová kněžská a řeholní povolání, která by mohla svědčit zsvíceným životem o veliké lásce, kterou má Bůh k člověku.

P. Zdeněk Gibiec, rektor semináře

Z pouti po stopách Cyrila a Metoděje – u sochy Cyrila a Metoděje na Radhošti. Vlevo nahoře Davide, dole zleva Paolo, Mariano, Edo, Juraj, vpravo nahoře Standa.

Tiára – papežská trojitá koruna

Dne 6. května tohoto roku velká část světa obrátila svou pozornost snad k poslední zemi, kde ještě panovník bývá pomazán a korunován: k Velké Británii a k osobě krále Karla III. (*1948). Mezi komentáři v rámci přenosů zaznělo, že i nejvyšší představitel katolické církve, papež, je vlastně monarcha a v minulosti býval korunován tiárou.

Na konci června budeme slavit slavnost sv. Petra a Pavla. Podívejme se tedy na tiáru, která v minulosti zdobila hlavy papežů. Každoročně o slavnosti apoštolů se tiára vkládá na hlavu sochy sv. Petra, apoštola, v jemu zasvěcené bazilice v Římě.

Tiára (*tiare*) je papežská koruna, liturgická ceremoniální pokrývka hlavy papeže. Je symbolem papežství, v heraldice nejúčtější odznakem používaným v katolické církvi. Je součástí erbů a jiných emblémů spojených se Svatým Stolicem. Ve spojení s Petrovými zkříženými klíči se tiára používá v heraldice Svatého Stole a státu Vatikán dodnes.

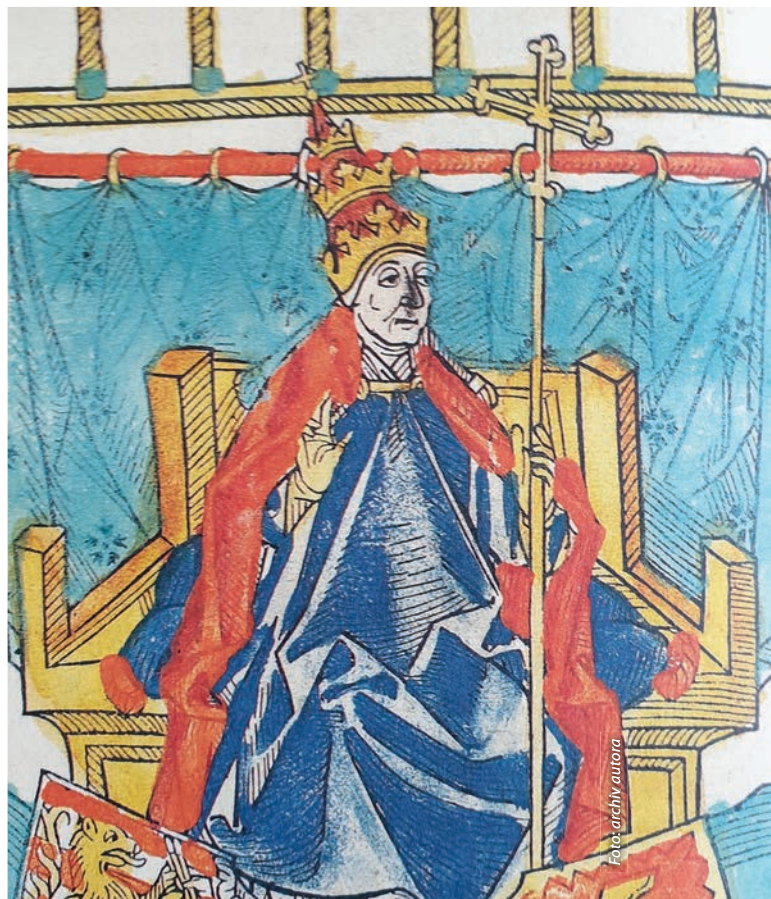
Poslední dva papežové, Benedikt XVI. (papežem 2005–2013) a František (papežem od r. 2013) se rozhodli použít ve svých erbech místo tiáry – aby vyjádřili pastýřské poslání papeže – bílou biskupskou mitru se třemi zlatými pruhy nad sebou. Tyto pruhy symbolizují řád, právo a učitelský úřad. Svislý pruh, jenž je spojuje, znamená jednotu těchto hodnot v osobě papeže a jeho službě.

Mnohé historické filmy nebo obrazy ukazují papeže v tiáře při mnoha příležitostech. Je ale třeba mít na paměti, že tento předmět – vzácný šperk – se od doby papeže Inocence III. (papežem od 1198) používal především pro ceremonie spojené s vládou papeže (*signum imperii, pro regno*) a mitru nařizuje pro duchovno (*signum sacerdotii, pro sacerdotio*). V posledních staletích papežové používali tiáru především při korunovaci a intronizaci, během slavnostních procesí a také, když vyhlášovali doktrinární věci *ex cathedra*, tedy když vystupovali jako náměstci Ježíše Krista na zemi. Tiára byla znakem primátu papeže mezi monarchy křesťanského světa. Reprezentovala Nejvyššího pastýře v jeho dvojí roli: roli hlavy církve a roli suverénního vládce církevního státu. Zkřížené klíče pak byly symbolem jeho jurisdikce.

Tiára má základ ve vysoké kuželové čepici, na níž jsou tři koruny. Nahoře je zakončena koulí, na níž je kříž. Kuželová čepice má základ ve frygické čapce – z ní vyházejí tiára i mitra. Frygická pokrývka hlavy byla ve starověku velmi oblíbenou mezi národy Malé Asie a především na perském dvoře. Později se stala insignií byzantského císaře. Jiná teorie předpokládá, že pokrývka hlavy kuželovitého tvaru vychází z pokrývek hlavy velekněží ve Starém zákoně.

Někteří autoři vycházejí ze syrské tradice, kterou převzal starověký Řím. Tam se tato čapka stala symbolem svobody (*frygium*). A pak se objevila na hlavě nejvyššího velekněze – papeže. Jen mimochodem můžeme připomenout, že se červená frygická čapka stala i symbolem Francouzské revoluce a byla i slavnostní pokrývkou hlavy Benátského dóžete.

Jak se dostala tiára na hlavu papeže? Hypotézy, jenž mají dnes „*legendární*“ hodnotu, ji kladou na hlavu papeže sv. Silvestra I. (papežem od 314) jako symbol svobody církve, který obdržel od císaře Konstantina I. (Velikého, *272–285, †337)

Papež v tiáře s modrým frygiem; ilustrace z Kostnické kroniky od Ulricha Richentalta (1424–1433).

v rámci tzv. Konstantinovy donace (falzum, dokument z období 757–767). Tento dokument měl velký vliv na pozdější vedení církve papeži na Západě i na Východě. Na jeho základě vznikla v 5. století tzv. Silvestrovská legenda. Ta oznamuje, že císař Konstantin I. podstupuje město Řím papeži a z toho důvodu se stěhuje do Konstantinopolu. Dovoluje papeži používat diadém a pontifikální insignie a duchovenstvu města Říma insignie senátorů. „*Také jsme rozhodli, že týž ctihodný otec Silvestr, nejvyšší velekněz (pontifex), a všichni jeho nástupci biskupové (myslí se římské) ke slávě Boží [a] ke cti sv. Petra, by měli používat a nosit na hlavách diadém, to jest korunu z nejryzejšího zlata a drahokamů, kterou jsme mu dali ze své hlavy; ale tento nejsvětější papež na kněžské koruně, kterou nosí ke cti sv. Petra, vůbec nechtěl nosit tuto zlatou korunu, a tak jsme záživě bílé frygium, symbolizující slavné zmrtvýchvstání Páně, položili rukama na jeho přesvatou hlavu a drželi uzdu jeho koně, kvůli účtě, kterou projevujeme sv. Petrovi, vykonali jsme službu podnikního; nařizujeme, že všichni jeho nástupci biskupové, stejně jako naše autorita, mají v procesích používat pouze totéž frygi-*

um.“Toto *frygium*, které přijal Silvestr I., se rychle stalo korunou. V 9. století byla nazývána *regnum* a v 11. století se stala tiárou. Většina autorů se shodne na tom, že se tiára používala již v dobách papeže Konstantina (papežem od 708) jako znamení světské moci. Zpočátku měla podobu vysokého špičatého kužele, pokrytého bílou látkou a zdobeného pruhem, který lemoval spodní okraj. Od 16. století získal tento kužel kulatější tvar, který přetrval až do 20. století. Tiára vždy zůstala insignií světského charakteru. Do 10. století se z ozdobného pruhu tiáry stala koruna (nazývaná také královská), která byla ve 13. století zakončena vroubkovaným vzorem. Jiné prameny nás odkazují ještě dál, když zmiňují, že to byl sv. Symmachus (papežem od 498), který jako první umístil korunu na svou mitru. Existuje i další teorie: na tiáře se koruna objevila až když se papežové stali suverénními panovníky v době císaře Karla Velikého.

Spory sváděné papeži s římskoněmeckými císaři a francouzskými králi o nejvyšší postavení v tehdejší společnosti (boj o investituru, cízaropapizmus, papocízarizmus) měly vliv i na tiáru. Ta byla postupně doplněna druhou a třetí korunou. Papež Bonifác VIII. (papežem od 1294) přidal do tiáry druhou korunu. Je to pochopitelné, protože tento pontifex měl mnoho sporů s panovníky: s dánským králem Erikem VI. (*1274, †1319), s francouzským králem Filipem IV. Sličným (*1268, †1314), ale také s římskoněmeckým králem Albrechtem Habsburským (*1255, †1308) a jeho vyslanci. Když vyslanci krále Albrechta dorazili na podzim roku 1298 na papežský dvůr do Rieti, aby informovali papeže o králově zvolení (bez papežského souhlasu!), přijal je Bonifác VIII. nepříteli vlídně. Měl císařský diadém na hlavě, byl opásán mečem a zvolal: „*Ego sum Caesar, ego sum imperator!*“ (Já jsem Caesar, já jsem císař!). Bonifác VIII. později vydal bulu *Unam Sanctam* (V jednu svatou, 18. 11. 1302), kde vyhlásil svou nadvládu nad světem. Podle některých badatelů tomu předcházelo v roce 1301 umístění tiáry do papežského erbu (po konfliktu s francouzským králem Filipem IV. Sličným v otázce nezávislosti duchovenstva na světské moci).

Jiní badatelé vidí spojení tiáry s erbem papeže až za pontifikátu Jana XXII. (papežem od 1316). Dvojitá koruna na tiáře zdůraznila kombinaci papežských a císařských výsad. Měla tak

tvořit protipól císařské „dvojitě“ koruně císaře, jenž nosil korunu říše ve spojení s klerikální mitrou.

S přidáním třetí koruny se historici v osobách papežů různí. Podle jedněch se tak stalo za pontifikátu Benedikta XI. (papežem od 1303), podle jiných za Klementa V. (papežem od 1305). Někteří autoři dokonce doplnění o třetí korunu kladou až do roku 1334, do pontifikátu Benedikta XII. (papežem od 1334).

Umístění třech korun znamená, že papež zastupuje tři církve: vítěznou, bojující a očišťující, tedy vládu nad třemi sférami: nebem, zemí a peklem. Tři koruny také ukazují trojí moc hlavy církve: duchovní nad dušemi, královskou/ světskou nad římskými státy a nakonec nadvládu nad všemi vládci na zemi. Z toho vychází pro nás dnes značně mýtický název – trojí království (*tri regno*).

Od 13. století je tiára stejně jako mitra opatřena v zadní straně dvěma stuhami (*infulae fanones*). Ve 14. století se objevila na vrcholu tiáry koule (někdy označována jako jablko) zakončená malým křížkem, což je symbol Kristovy vlády nad světem. Lze se domnívat, že *frygium* tiáry mělo i jiné barvy, než bílou, nebo bílo-krémovou (což je v heraldice barva stříbrná). „Kostnická kronika“ od Ulricha Richental, sepsaná mezi léty 1424–1433, zobrazuje tiáru s *frygíem* jak bílým, tak i červeným nebo modrým.

Mnozí učenci se v průběhu staletí předháněli v teoriích, proč jsou na tiáře tři koruny. Ve středověku do toho vstupoval boj s císařskou mocí a nadřazenost papežů nad císaři. Tři koruny na tiáře představovaly v analogii tři koruny císaře: německou (korunovace v CÁCHÁCH), lombardskou (tzv. železná z Monzy, korunovace v Milanu) a císařskou (korunovace v bazilice sv. Petra, Řím). Další názor odkazuje ke starověku: papež nosí tři koruny jako prefekt Itálie, Ilýrie a Afriky. Další autoři zdůrazňují, že je má jako patriarcha, prétor a prefekt. Tři koruny mohou symbolizovat i tři jazyky: hebrejštinu, řečtinu a latinu. Mohou také znamenat papežovo prvenství mezi panovníky, a protože se nazývá Služebník služebníků Božích (*Servus Servorum Dei*), náleží větší čest tomu, kdo se pokořuje. Tiára také reprezentuje papeže jako nejvyššího velekněze, krále a zákonodárce, nebo proroka, také jeho autoritu nad starověkými částmi světa – Evropou, Asií a Afrikou, obývanou nástupci synů Noema (Sem, Cham, Jáfet). Někteří přijímají také hypotézu, že tři koruny na tiáře představují pastorační autoritu nad arcibiskupy, kteří mají privilegium používat mitru s dvěma kruhy a nad biskupy, kteří nosí mitru s jedním kruhem.

I ceremoniál papežské korunovace, zahrnutý v římském pontifikálu z roku 1596, objasňuje tři koruny, když kardinál protojáhen nasazuje tiáru na hlavu Jeho Svatosti říká: „*Přijmi tiáru ozdobenou třemi korunami a věz, že jsi otcem knížat a králů, vládce světa a zástupcem našeho Spasitele Ježíše Krista na zemi, jemuž buď čest a sláva na věky věků.*“ Ještě jiný výklad zdůrazňuje, že tři koruny tiáry odpovídají třem hlavním atributům osob Nejvyšší Trojice, Otcově moci, poslušnosti Syna a lásce Ducha svatého a Svatý otec, který jí nosí, má žít ve stavu svatosti: víry, naděje a lásky. Papež sv. Pavel VI. (papežem od 1963) dne 13. listopadu 1964 položil svou tiáru, darovanou milánskou arcidiecézí, na oltář v bazilice sv. Petra jako dar pro chudé a přestal tento symbol papežské důstojnosti používat.

P. ThDr. Gabriel Rijad Mulamuhic, O.Cr., Ph.D.

EXERCICIE NA LOMCI 2023

2. 7. - 6. 7.
Křest v každodennosti
- vede Josef Prokeš
(kněz působící na Lomci)

14. 8. - 18. 8.
Duchovní inspirace literatury
- vede Petr Beneš (kněz působící
na pražských Vinohradech, autor
knih Vzhůru srdce a Kázání na hoře)

1. 10. - 6. 10.
Exercicie pro kněze
- vede František Hylmar (Jezuita
působící v Praze u sv. Ignáce)

| Přihlášky a bližší informace na lomec@lomec.cz

SLOVO ŽIVOTA

5

«V BRATRSKÉ LÁSCĚ SE
NAVZÁJEM MĚJTE SRDEČNĚ
RÁDÍ, V UČTIVOSTI
PŘEDCHÁZEJTE JEDEN
DRUHÉHO.»
(Řím 12,10)

«Slovo života na tento měsíc
představuje křesťanský život
jako skutečnost, v níž
se rozhojňuje láska.»

«Ale o jaké lásce mluvíte?»

«Mluvíme o bezplatné a bezmezní lásce,
kterou Bůh vlije do našich srdcí a kterou
my na oplátku dáváme druhým.»

«A zdá se vám, že je to lehké?»

«Ne vždycky, když se však podíváme na
život prvních křesťanských
společenství, vidíme, že láska
k bližnímu, která se vztahovala na
všechny bez rozdílu, měla své jméno,
byla nazývána FILODELFA.»

«Filadelfia? A co to znamená?»

«Znamená to bratrská
láska.»

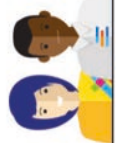

V tehdejší světské literatuře se tento výraz
používal pro lásku mezi pokrevními bratry.

Nikdy se nepoužíval pro označení
členů stejné společnosti. Výjimkou
byl pouze Nový zákon.

«Víte, já opravdu toužím zažít takovou
lásku, mít hlubší, upřímnější
a opravdovější vztah s lidmi kolem sebe:
v rodině, ve škole, se spoluhráči z fotbalu
a jsem si jistý, že nejsem jediný, kdo má
tuto potřebu.»

«Máš pravdu. Vzájemná láska má
všechny vlastnosti bratrské lásky,
například sílu a náklonnost.
Člověk zakouší skutečnou
rodinu/ společenství.»

«Ok, ale v čem jste jiní než ostatní?»

«Chtěli bychom, aby život
v našich společenstvích svědčil
o vzájemné lásce.»

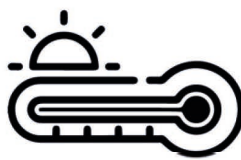

«Aby se naše společenství neuzavíralo
do sebe, ale bylo připravené čelit
skutečným výzvám, které vyvstávají
v prostředí, v němž se nacházíme
a působíme.»

BRATRSKÁ LÁSKA

Bratrská láska je jako
duchovní tělocvična, kde se
každý den konfrontujeme se
sebou samými a kde
nacházíme **termometr**
našeho duchovního života.

Papež František 17. února 2022

centrogen3.ru@tiscali.org

Upraveno ze Slova Života
od Patrizie Mazzolaové a týmu

Pomáhejme si v lásce

„Žijte v radosti, napravujte své nedostatky, povzbuzujte se, buďte jednomyslní, pokojní, a Bůh lásky a pokoje bude s vámi.“ (2 Kor 13,11)

Obrázky si vybarvi a přemýšlej, jak bys podle toho mohl/a žít i ty?

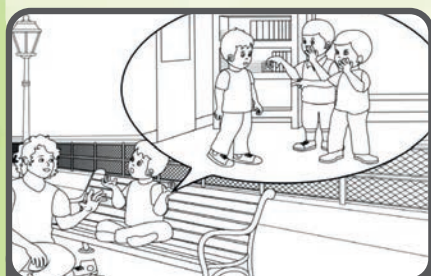
Ježíš často mluví o Boží lásce. Když potkal jednoho učedníka, Nikodéma, vysvětluje mu, že Bůh nás měla tolik rád, že že poslal Jeho, který je Jeho Synem, aby nás naučil přinášet do světa radost a pokoj

Po Ježíšově smrti, si křesťané stále připomínají a snaží se žít jeho slova, že se mají mít rádi a pomáhat si jeden druhému jako sourozenci.

Mnoho lidí obdivuje, kolik radosti je mezi nimi, zůstávají v údivu, když vidí, jak si dodávají odvalu a pomáhají si navzájem pochopit, co je lepší dělat, aby žili sjednocení a v míru.

Pavel bydlí ve Velké Británii. V jeho třídě jsou dva spolužáci, kteří mu stále dělají něco naschvál. „Co mám dělat?“, ptá se svého kamaráda Kryštofa, „Zkoušel jsem si toho nevšímat, ale oni pořád pokračují!“

Kryštof mu navrhuje: „Poprosíme Ježíše, aby ti dal pochopit, jak je můžeš mít ještě více rád!“ Za několik dní má Pavel narozeniny a nese do školy na oslavu táč se sladkostmi: je jich opravdu spousta!

Paní učitelka mu navrhuje, aby je spolu s těmi dvěma spolužáky zanesl i do sousedních tříd. Pavel by chtěl raději jít se svými nejlepšími kamarády, ale vybere si nakonec právě ty dva kluky, kteří mu dělají schválnosti. Celý překvapení jdou s ním a od toho dne se skamarádí!

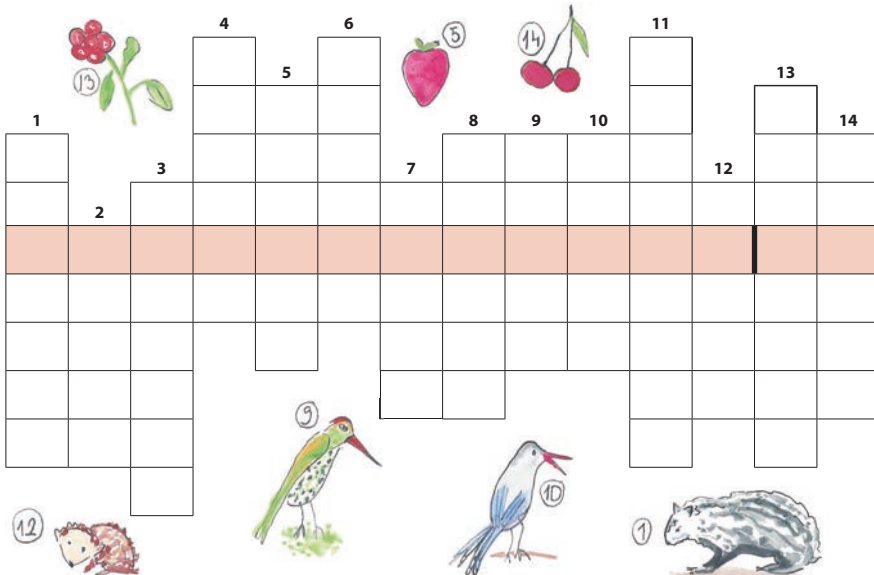
© PAFOM, Obrázky a text připravilo Centrum gen 4. Gen 4 jsou malé děti z Hnutí folklórně založeného Chiarou Lubichovou.

„Žijte radostně, zdokonalujte se, buďte přístupní napomínání, buďte svorní, žijte v pokoji, Bůh lásky a pokoje bude s vámi.“ (2Kor 13, 11)

Svatý Pavel dnes píše, abychom měli ve svém srdci lásku, pokoj a radost. Ctnosti, kterými se vyznačuje především Ježíš, a tím mu byli podobní. Ale také nás vybízí k tomu, abychom dokázali přijmout napomenutí, nehádali se, učili se; tedy nezůstat stá, ale jít stále dopředu – říká:! (viz tajenka)

Výherci dubnové křížovky: **Anna Čížková, Jan Mertl, Václav Gutwirth.** BLAHOPŘEJEME! Tajenku z květnové křížovky pošlete do 30. 6. 2023 na adresu katechetky@bcb.cz. Ze všech správných odpovědí vylosujeme tři výherce.

Takový je život misionáře

Oblátská misie v Česku je již nějakou dobu bohatší o nového člena. Nemluvíme teď o našich českých studentech v Římě, ale o členovi, který k nám přijel z ještě větší dálky.

Janith Fernando OMI se narodil na Srí Lance a prožil tam prvních 30 let svého života. Krátce po vysvěcení se nečekaně dozvěděl, že jeho cesta jako misionáře obláta povede do Čech. Jaké jsou jeho dojmy z prvních měsíců tady a jaké byly jeho dosavadní oblátské cesty, prozradil v následujícím rozhovoru. „Na kněze jsem byl vysvěcen v roce 2020 na Srí Lance a přijal jsem překvapivou první obedienci do Středoevropské provincie. Bylo to jak překvapení, tak i spousta radostných i smutných emocí. Takový je ale život misionáře. Přijet do České republiky je úžasná věc. Nevěděl jsem nic o české misii, ale věděl jsem, že mi Bůh připravil něco krásného. Tak jsem tady a jsem šťastný.

Pocházím ze srílanské katolické rodiny. Doma nás bylo pět: tatínek, maminka, dvě sestry a já nejmladší. O oblátech jsem se dozvěděl prostřednictvím „Oblátského misijně-kazatelského týmu“, jehož členové vedli duchovní cvičení v mé farnosti. Na základě toho jsem v 15 letech vstoupil do oblátské formace. Byl jsem šest let v oblátském juniorátu, půl roku v prenoviciátu a jeden rok v noviciátu na Srí Lance. Pak přišly dva roky filozofie a dva roky teologie v národním semináři v Kandy. Odtud jsem byl poslán do Říma na další dva roky teologie. Tyto dva roky v mezinárodním scholastikátu v Římě opravdu obohatily mé chápání oblátského způsobu života a oblátské misie. To se pak ukázalo jako velká pomoc i pro příchod do České republiky. A pomohlo to i mně v mém osobním růstu.

Po studiích v Římě jsem měl před kněžským svěcením jako každý oblát na Srí Lance možnost strávit rok mimo školu, tedy s lidmi. Pracoval jsem v různých oborech a profesích, i jako dělník v oděvní továrně s mladými chlapci a dívkami. Pastorační rok byl bohatý na spoustu nezapomenutelných zážitků.

Spolu s obláty v Česku jsem prožil spoustu obtíží s žádostí o vízum. Zkušenost společenství při obstarávání víz pro mě byla sama o sobě osobní přípravou. My jako obláti jsme v té době byli na Srí Lance hodně zaměstnáni tím, abychom kvůli politické a ekonomické krizi byli nablízku Srílančanům v jednom z nejtěžších období naší země. Bohužel jsem proto neměl do poslední chvíle náladu ani pomyšlení na nějakou větší přípravu, pokud šlo o poznávání oblátské misie v Česku.

Rozloučení s rodiči na Srí Lance.

Hned po příletu do Česka jsem se začal učit jazyk. Velmi mě to baví, i když je jasné, že váš jazyk je těžký. Ale den za dnem se pokouším zlepšovat. Tvrdou prací při studiu se tak snažím už nějakým způsobem podílet na misii. Nezapomenutelných zážitků je při učení samozřejmě spousta. Výslovnost některých slov je těžká i po tisícerém opakování.

V současné době bydlím s dalšími obláty v komunitě v Plasích. Plasy jsou krásné místo a my zde působíme v několika farnostech. Farní práce v Plasích a Dolní Bělé pro mě nikdy není zátěž. A moji spolubratři v komunitě mi pomáhají, podporují mě a všemi možnými způsoby mě povzbuzují. Být ve farnosti je zároveň dobrou příležitostí procvičit si jazyk. Pokaždé, když ve farnosti něco máme, snažím se přispět, jak nejlépe umím. Svou začátečnickou češtinou tak mluvím s dětmi, mládeží i dalšími lidmi.

Takže jsem rád, že jsem tady. Misie se mi moc líbí. Věřím, že s Božím požehnáním a podporou ostatních se budu do našeho poslání zapojovat stále více. A to je mé přání, sloužit Pánu celým svým životem.“

Komunita oblátů je již několik měsíců bohatší o srílanského spolubratra.

Na Provinčním sněmu v německém Hünfeldu se otec Janith setkal s obláty celé Středoevropské provincie. Na fotografii se scholastiky z Říma.

DOKONČI PROSÍM NÁSLEDUJÍCÍ VĚTY:

Mojí největší radostí je: být s lidmi. Jsem šťastný, když mohu s lidmi být, pomáhat jim, sdílet s nimi život a mluvit spolu o Ježíši.

Moje oblíbené jídlo je: mám velmi rád srílanská jídla. Kromě toho u mě vede také pizza a špagety.

Tuhle knihu by měl každý znát: Ježíš Nazaretský od kardinála Ratzingera.

Volný den nejraději trávím: návštěvou zajímavých míst, procházkou a trochou hudby nebo se rád podívám na film.

Člena mazenodské rodiny poznám podle: Obláti jsou speciální lidé. Díky zkušenosti svých pádů a nových vzestupů mohou lidem sloužit lépe. Umí naslouchat, porozumět, sdílet život, jednoduše a zemitě. To je má základní představa oblátů.

Moc děkujeme za rozhovor a těšíme se na setkání v našich farnostech!

Připravila a přeložila Hana Koukalová

VZTAHY, VZTAHY, VZTAHY...

TOUŽÍME BÝT MILOVÁNI A MILOVAT. NĚKDY SE NÁM TO DAŘÍ, NĚKDY NÁM VZTAHY DAJÍ POŘÁDNĚ ZABRAT. JAK NA TRVALÉ A HARMONICKÉ VZTAHY?

Diecézní centrum pro rodinu nabízí několik podnětů na podporu dlouhotrvajících a harmonických vztahů. Osmý díl věnujeme tématu komunikačních filtrů.

Ještě zůstaneme v tématu komunikace. Je totiž velmi důležitá a často v ní děláme chyby. Chyby v komunikaci vznikají nejen tím, že říkáme druhému něco negativního, protože jsme plní negativních emocí, ale i tím, že zapomínáme, že mlčení je také komunikace. Problémy pak mohou přicházet zvláště tehdy, když je mlčení ve vztahu dlouhodobé. Protože náš mozek musí stále pracovat, začne si sám vytvářet různé konstrukce o druhém a snadno se tyto vymyšlené konstrukce vzdálí od pravdy. K tomu, abychom opět dokázali komunikovat, a navíc ještě laskavě a správně, potřebujeme odfiltrovat všechno to, co správnou komunikaci může kazit.

KOMUNIKAČNÍ FILTRY

- 1. NEPOZORNOST** – abychom druhého dobře pochopili, musíme umět dobře naslouchat. Dříve lidé dělali mnoho věcí ručně a také společně, takže tím přirozeně vznikl prostor pro komunikaci. Dnes nám mnoho věcí v domácnosti zařídí automatická myčka, pračka, vysavač, mikrovlnná trouba a další užitečné přístroje. Ale věnujeme ušetřený čas o to více vzájemné komunikaci? Nebo je čas, který jsme získali, pouze pro růst vlastního individualismu? Pokud si neuděláme na komunikaci čas a prostor, může se stát, že věci, které by mohly zaznít, nezazní, a to je vždy velká škoda. Zvláště, když s námi chtějí komunikovat dospívající děti. Tam se příležitost ke komunikaci nemusí opakovat.
- 2. CITOVÉ ROZPOLOŽENÍ** – jak už jsme si několikrát řekli: nekomunikujme pod vlivem velkých negativních emocí, na které sice máme právo, ale musíme je ze sebe dostat v bezpečném prostředí a nepoužívat je jako zbraň vůči druhému. Dovolte si říci: „Promiň, ale teď mi dej trochu času“. Nezapomeňte se pak k tématu v klidu vrátit.
- 3. DOMNĚNKY SPOJENÉ S OČEKÁVÁNÍM** – to, co si o dané situaci myslím, je jen moje. Druhý ve vztahu danou situa-

ci může vidět jinak. Abychom druhého pochopili, musíme nejprve dobře naslouchat, a to předpokládá být prázdní od sebe a našich představ. A také se vhodně ptát.

- 4. RŮZNÉ KOMUNIKAČNÍ STYLY** – někdo mluví klidně, někdo bouřlivě; někdo mluví málo, někdo hodně; někdo mluví o všem, co prožívá a někdo svoje vnitřní prožívání nesdílí; někdo k tomu, aby mohl mluvit, potřebuje bezpečné prostředí a klid, někdo komunikuje kdekoli a o čemkoliv atd. Platí jedna zásada, že komunikaci by měl předcházet u každého dobrý úmysl. Než něco sdělíme nebo než budeme pozorně naslouchat, je potřeba si v sobě ujasnit a vyslovit dobrý úmysl, kterým chceme komunikaci vést.
- 5. SEBEOCHRANA** – nemusím se bránit, vždyť druhý mi nemusí ubližovat ani mnou manipulovat. Když je druhý v komunikaci rozčilený a agresivní, musíme komunikaci přerušit do té doby, dokud se situace neuklidní. Máme právo říci „NE“, pokud se cítíme ohroženi. Až emoce vychladnou a nastane příjemnější čas, tak se k tématu opět vraťme, abychom si řekli, co prožíváme, jak se cítíme a jak danou situaci vyřešit. Neřešení problému se může v budoucnosti ve vztahu vymstít.
- 6. PAMĚŤ** – vzpomeňme si na pěkné chvíle, které jsme spolu prožili. Tyto vzpomínky nám mohou pomoci ve chvílích, kdy je komunikace náročná a těžká. Podívejme se na fotografie v albech, na drobnosti, které nám mohou pěkné okamžiky připomenout. A pokud jsou v paměti uložené i těžké a bolavé věci, tak si je sami v sobě přiznejme, pojmenujme si je a „pohladme“ je. Dopřejme si odpustit sami sobě, dopřejme si mít se rádi, uvařme si dobrou kávu a udělejme si čas sami na sebe.

Rada na závěr:

Trvanlivost páru záleží na množství pěkných věcí, které spolu zažívají. Příště se podíváme na to, jak řešit konflikty. Přejí pěkný letní čas.

Mgr. Martina Fürstová

Paní Jitka Moravčíková ZÍSKALA CENU GRATIAS

Sociální pracovnice vltavotýnské Charity Jitka Moravčíková si 25. dubna převzala od ministra práce a sociálních věcí Mariana Jurečky Cenu Gratias v kategorii sociální poradenství. Skleněnou plaketu uděluje ministerstvo od roku 2017 jako poděkování vybraným sociálním pracovníkům za jejich každodenní a kvalitně odváděnou, vysoce odbornou a náročnou práci.

„Práce sociálního pracovníka je nesmírně složitá a je mi naprosto jasné, že bez obrovského nadšení a odhodlání, by tohle povolání dělat nešlo. Velmi si vážím všech lidí, kteří do své práce vkládají kus sebe a jsem moc rád, že jsem se s nimi mohl dnes potkat a předat jim cenu Gratias za rok 2023. Sociální pracovníky vnímám jako zatím stále nedocenené hrdiny všedních dní,“ uvedl při předávání cen v pražském Klementinu ministr práce a sociálních věcí Marian Jurečka.

Na občanskou poradnu se obracejí lidé bez omezení věku, kteří se ocitli v těžké životní situaci a neví si rady se svými problémy. Jitka Moravčíková si nejvíce cení toho, když si získá důvěru klienta a snaží se ho maximálně podporovat všemi možnými způsoby. *„Má stále smysl bojovat o zlepšení sociálního systému a změny zákonů, které zabrání tomu, aby bylo legálně možné zneužívat, zastrašovat a okrádat ty nejzranitelnější členy v naší společnosti. Nedejme se ničím odradit, a to i přesto, že to jde pomalu a ztuha,“* dodává.

„Chtěl bych paní Moravčíkové srdečně poblahopřát a také poděkovat. Velmi se zasloužila se o rozvoj Občanské poradny v Týně nad Vltavou a také ve Vodňanech. Vážím si jejího obrovského pracovního nasazení a obdivuji, s jakým zápalem řeší každý clientský případ. Nespravedlnost či bezpráví ji motivují k intenzivnější práci a snaze člověku pomoci,“ pográtuloval jí ředitel Diecézní charity České Budějovice Jiří Kohout.

S využitím tiskové zprávy Ministerstva práce a sociálních věcí zpracovala Veronika Kabátová

Jitka Moravčíková

vystudovala bakalářský obor Sociální a charitativní práce na Teologické fakultě Jihočeské Univerzity v Českých Budějovicích, a dále studovala na stejné fakultě magisterský obor Etika v sociální práci. Do oblasti sociální práce vstoupila v roce 2003 jako dobrovolnice Farní charity Týn nad Vltavou – koordinátorka Mateřského centra Sluníčko, dále od roku 2010 působila jako sociální pracovnice charitní pečovatelské služby. Od roku 2011 působí jako sociální pracovnice občanské poradny Charity Týn nad Vltavou.

Foto: Charity Týn nad Vltavou

Foto: Ministerstvo práce a sociálních věcí ČR

Diecézní pouť dětí

Přes 250 dětí, dospělých a mladých se setkala 13. května na diecézní pouti dětí ve Velešíně. Tématem byl život lidí ve středověku.

Pouť zahájil pan biskup Posád mší svatou, která byla slavena ze slavnosti Panny Marie Fatimské. Dopoledne si pro děti připravilo město Velešín, spolek přátel města Velešín a spolek dobrovolných hasičů, kterým tímto ze srdce děkujeme. Po společném obědě na farní zahradě si pro děti připravili program animátoři, kteří letos dokončují dvouletý animátorský kurz, vedený Diecézním centrem mládeže. V blízkém okolí fary bylo rozestavěno 9 stanovišť, kde děti sbíraly pomyslnou rytířskou výzbroj a ctnosti. Po předání diplomů a sladké odměny všem zúčastněným byla celá pouť zakončena společnou modlitbou v kostele svatého Václava. Krásně celou pouť shrnuly malé poutnice z táborského vikariátu: „Taky se nám nejvíc líbila ta odpolední hra...bylo tam spoustu supr nápadů a aktivitek... pak jsme teda museli do kostela, ale díky kapele a supr písničkám to až taková nuda nebyla.“ „Všechno bylo dokonalý až na tu zimu... my jako kněží jsme prožili nezvyklou a silnou chvíli, kdy se za nás účastníci, hlavně děti, modlili se vztaženýma rukama,“ dodávají Pavel Němec a Michal Pulec.

Zároveň se na pouti setkali poutníci na Světové dny mládeže v Lisabonu. Diecézní centrum mládeže jim předalo nové a aktualizované informace a řeklo jim, s kým budou ve skupinkách na předprogramu, který je čeká v diecézi Porto. To, že setkání splnilo svůj účel, potvrzuje jeden z poutníků: „Dozvěděli jsme se spoustu důležitých informací ohledně celosvětového setkání mládeže s papežem Františkem. Bylo super že jsme se i sešli ve skupinkách, ve kterých pojedeme, mohli jsme si popovídat a společně se za setkání pomodlit“.

Daniel Turek & Rafael Kaca

Foto: Mirka Dolanská / Člověk a víra

Foto: Mirka Dolanská / Člověk a víra

Foto: Mirka Dolanská / Člověk a víra

Foto: Mirka Dolanská / Člověk a víra

Foto: Mirka Dolanská / Člověk a víra

Výstava „MOMENTKY NAŠÍ RODINY“

V rámci projektu Křesťanské Povltaví České Budějovice jsme uspořádali celoměstskou fotografickou výstavu „Momentky naší rodiny“, která byla spolufinancována Statutárním městem České Budějovice na podporu cestovního ruchu. Výstavě předcházela soutěž Spolku Člověk a víra ve třech kategoriích o nejlepší fotografie. Kategorie byly: 1. Liturgické obřady v rodině; 2. Život rodiny ve farnosti; 3. Každodenní život v rodině.

Výstava se konala pod záštitou 1. náměstka hejtmana Jihočeského kraje Mgr. Františka Talíře. Cílem Celoměstské výstavy bylo odhalit oku často nepostřehnutelné Boží krásy mezilidských setkání a dát nahlédnout kolemjdoucím do tajemství rodiny v liturgii, ve farnosti a v rodinném společenství.

Tříčlennou komisí byly vybrány v každé kategorii tři fotografie a nakonec také tři nejlepší snímky ze všech kategorií. Sešlo se opravdu hodně krásných fotografií a nebylo snadné z nich vybrat ty nejlepší. Nakonec byly vybrány tyto:

Celkoví vítězové:

1. Místo: Dominik Polanský (Řeholnice a miminko)
2. Místo: Martina Řehořová 3 (Ruka ženy a dítě v kostele)
3. Místo: Ivana Bužková (Pečení a hra s moukou)

Více na <https://krestanskepovltavi.cz/vystavy/>

Martina Fürstová

Foto: Dominik Polanský / Člověk a víra

Řeholnice a miminko.

Foto: Martina Řehořová / Člověk a víra

Ruka ženy a dítě v kostele.

Foto: Ivana Bužková / Člověk a víra

Pečení a hra s moukou.

Stáž v USA na téma spirituality v sociální práci

Část letošního dubna a května tráví doc. Michal Opatrný na stáži v USA ve státě Kentucky na Brescia University ve městě Owensboro. Stáž probíhá v rámci řešení projektu s názvem *Postgraduální vzdělávání sociálních pracovníků pro oblast spirituality v sociální práci ve službách pro seniory*. Kromě studia tématu spirituality v sociální práci se zde díky velké vstřícnosti a pohostinnosti kolegů z Marilyn Younger Conley School of Social Work zúčastnil také výuky studentů a kurzů celoživotního vzdělávání.

Brescia University byla založena sestrami sv. Voršilý, jejichž komunita na univerzitě i ve městě stále působí. Univerzita nabízí podobně jako Teologická fakulta JU vzdělání v oblasti teologie, sociální práce nebo pedagogiky. Funguje zde také Caritas Center, tedy pracoviště zabývající se charitou podobně jako Katedra sociální a charitativní práce nebo Centrum diakonické teologie na Teologické fakultě JU.

Američtí kolegové se velmi zajímají o evropské pojetí charitativní práce, naše výzkumná témata z oblasti sociální a charitativní práce i témata ze sociální politiky v EU a ČR. Zaujala je také kniha, která byla v r. 2021 napsána ve spolupráci s kolegy z irského Ennisu, německého Freiburgu, španělské Muricie a maďarského Szegedu týkající se spirituality v sociální práci. Tato publikace byla vydána v šesti jazycích a je volně dostupná na webu <https://spiritualsocialwork.net>. V USA je toto téma velmi diskutované, zatímco v Evropě se jedná spíše o okrajovou oblast. Zdejší kolegy také upoutala naše snaha coby teologů a dalších odborníků z katolických univerzit a teologických fakult přistoupit k tématu tak, aby bylo srozumitelné i v poměrně sekularizovaném evropském prostředí.

Během stáže měl doc. Opatrný možnost setkat se s biskupem z Owensboro, Mons. Williamem Medleym, kterému věnoval anglický překlad knihy Svatý Jan Nepomuk Neumann od R. D. Pavla Lišky z naší diecéze, a rúženec s relikviářem sv. Jana N. Neumana z Prachatic. Svatý Jan zřejmě takto hluboko na jihozápadě nikdy nebyl, v katolické církvi v USA je ale velmi ctěn jako apoštol Ameriky. Ačkoliv je Kentucky spíše protestantský stát, město Owensboro je převážně katolické. Diecéze je zde zřízena od r. 1937. V jejím sídle měl možnost navštívit také centrálu katolické charity (Catholic Charities USA – Diocese Owensboro). „Charita zde pracuje jinak než u nás v Evropě, protože není financována z veřejných prostředků, nýbrž diecézí, příp. dárce a sponzory. Prostředí sídla diecéze i charity je tedy poměrně skromné. Charita se věnuje především pomoci obětem domácího násilí, migrantům a uprchlíkům z Jižní Ameriky nebo Afghánistánu a obětem tornád. Pracovníky charity v Owensboro mimo jiné velmi zaujalo, že bylo Česko minulý rok zasaženo tornádem o síle F4 poprvé za posledních 900 let. Ve farnostech charita úzce spolupracuje s vincentinskými skupinami, které se věnují např. domácí péči a dalším projektům na dobrovolnické bázi,“ dodává Opatrný.

doc. Michal Opatrný, Dr. theol., proděkan pro vědu a rozvoj TF JU, vedoucí Katedry sociální a charitativní práce

Hlavní vstup do areálu Brescia Univerzity.

Doc. Opatrný přednáší americkým kolegům.

Katedrála Owensboro.

Interiér katedrály v Owensboro.

Barokní obnova budovy děkanství ve Vodňanech před 300 lety

Jedním z mála historických objektů ve Vodňanech, které si namnoze uchovaly vzhled z předmoderní doby, je obytná budova děkanství v Alešově ulici čp. 44/I. Dle svědectví městských knih se obydlí pro duchovenstvo v těchto místech nachází déle než půl tisíciletí. Jako „*duom kněží*“ je při převodu sousedního domu nyní čp. 42/I doloženo už roku 1487, od 16. století coby dům farní.

Možná právě lidé, obývající ulici u fary, bývali ve středověku povinni odvádět farářům jistý plat a mohli podléhat tzv. postrannímu právu. Až potvrzením privilegií královského města Vodňan králem Jiřím z Poděbrad bylo roku 1460 stanoveno, že daná ulice se svými právy a příslušenstvím bude náležet k právu města, pod pravomoc městského rychtáře, a zmíněný plat se bude jako z celku dávat královské komoře, pokud by panovník neurčil jinak.

Dne 27. května 1722 zachvátil Vodňany rozsáhlý požár, který poničil vnitřní město včetně kostela a fary a poškodil i některé objekty na předměstí. Odhadované škody na děkanství dosahovaly značné výše 1 500 zl. Děkan P. Antonín Vokoun (1719–1735/1738; pokřtěn 13. 3. 1691 v Bezně na Mladoboleslavsku, zemřel 7. 2. 1757 v Praze) přišel o osobní majetek v hodnotě 500 zl. K nouzovému úřadování farnímu a zakrátko i vikariátnímu a k bydlení osazenstva fary musela posloužit upravená bašta v městských hradbách, uzavírajících dvůr děkanství. Později děkan zřejmě přesídlil do opravené kaplanky u mariánského chrámu.

Požár kupodivu napomohl řešení již dříve žádaných a zamýšlených oprav obytné i hospodářské části děkanství, dodnes zaujímajícího mezi okolní zástavbou užší protáhlou parcelu

Vodňany – obytná budova děkanství, 20. léta 18. století s pozdějšími úpravami.

středověkého původu. Možná díky klenbám budova patrně nevyhořela až do základů. Mohla se tak uchránit starší písemná dokumentace, mj. matriky.

Nepřímo to dokládá i smlouva na opravu děkanství, kterou 23. června 1723 uzavřela městská rada coby patronátní úřad a zástupci záduší se stavitelem Václavem Býšovcem z Nového

Klasicistní zadní vjezd do areálu děkanství přes pás městského opevnění s baštou

Pohled na areál děkanství se stodílkou a baštou přes tzv. děkanský parkán.

Města pražského. Dle plánů, bohužel nedochovaných, měl opravit zdi a vybudovat tři hořejší pokoje se stropy omítanými „na rákos“, mázhaus taktéž na rákos, dolejší čelední pokoj, jeden pokojíček nad lochem a při něm nový sklípek a také přední fasádu. Kromě naturálií (pivo, žito, pšenice, hrách) za to měl dostat 320 zl., ze kterých též vyplácel zedníky. Hlavní práce proběhly v letech 1724 až 1726 pod vedením políra Vojtěcha Větrovského, který zároveň řídil stavební obnovu děkanského kostela Narození Panny Marie, jinak spoluautora o něco mladší sochy sv. Jana Nepomuckého na můstku přes mlýnský náhon v místní části zvané Vodňanské Benátky. Do roku 1727 se uhradilo přes 1 100 zl.

Děkan Vokoun se sám podílel na pořizování stavebního materiálu a sjednával dílčí zakázky. Dbal také na zřízení bezpečného úložiště pro písemnosti a knihy, chráněného před vpádem ohně. Jelikož prostředky tzv. velkého záduší (tj. nadačního jmění děkanského kostela) i dary dobrodinců přednostně padaly na souběžnou rekonstrukci chrámu, neváhal pro děkanství nasadit své vlastní jmění hmotné i duševní, kteréžto ho nakonec vyneslo k vysokým úřadům a hodnostem doktora teologie, preláta scholastika Metropolitní kapituly u sv. Víta v Praze, generálního vikáře a světícího biskupa pražského. Budovatelské dílo ve Vodňanech stále připomíná jeho, byť upravený, osobní znak na západní straně věže děkanského kostela.

Patrová barokní fara měla pavlač a šindelovou střešní krytinu jako měšťanské domy. Krátce po svém dokončení však byla ve visitační zprávě roku 1728 označena za málo trvanlivou, protože se při výstavbě namísto vápna používala hlína. Dle pozdějšího podání se na vápennou maltu vyzdily pouze nosné pilíře.

V ostatních zdech jí bylo jen poskrovnu. Pro nestabilitu svažujícího se písečného podloží, umocněnou ve třicátých letech 19. století průsaky od zrušené studny v sousedních prostorách tehdy postavené předchůdkyně nynější základní školy, musela být opatřena zděnými podporami. V šedesátých letech naopak z finančních důvodů sešlo z plánované výstavby nové dvoupatrové budovy, která by pod svou střechu soustředila veškeré místní duchovenstvo.

Památkově chráněná budova děkanství dodnes nese velmi cenné uliční průčelí v barevné úpravě z let 1996/1997 a uvnitř chová hodnotné uspořádání zvláště klenutého přízemí. Památková ochrana se vztahuje i na pozdně barokní stodůlku se sýpkou při hradbách, roku 1738 uváděnou jako vybudovanou od základů, a na klasicistní hospodářská stavení po jižní straně dvora. Významný urbanistický a architektonický prvek se však průběžně uzpůsobuje nezbytnostem současného života, neboť – díky postavení a poloze města – může nadále sloužit za příbytek katolických kněží, kteří z poněkud stísněných podmínek nyní obstarávají duchovní potřeby celého Vodňanska v obvodu obce s rozšířenou působností.

Pavla Stuchlá,
Městské muzeum a galerie Vodňany

Mše svatá na loňské Pouti za charitu na Dobré Vodě.

POZVÁNKA NA Pouť za Charitu

Srdečně zveme všechny lidi dobré vůle v sobotu 17. 6. 2023 na Pouť za Charitu, která se koná v Kostele Panny Marie Bolestné v Dobré Vodě u Českých Budějovic od 10 hodin. Pomodlíme se společně za charitní dílo v naší diecézi i za všechny, kteří ho obětavě vykonávají.

Význam těchto bohoslužeb přibližuje prezident Diecézní charity České Budějovice pater Stanislav Brožka:

„První pouť se konala v lednu 2021. Hlavní myšlenkou bylo modlit se každý měsíc za jednu z místních Charit. K tomu jsem samozřejmě zval pracovníky té konkrétní Charity, ale upozorňoval jsem i ostatní a žádal je, aby se za své kolegy modlili. Dále jsem tuto bohoslužbu ohlašoval ve farnosti. Chtěl jsem, aby jednotliví poutníci vnímali tuto pouť osobně, proto jsem zval Charity jednotlivě. Průběh setkání ovlivňoval také covid, kdy nebylo možné pořádat bohoslužby s větším počtem účastníků.

Historicky první pouť byla za Charitu Pelhřimov. A další následovaly pravidelně po měsíci, vždy druhou sobotu v měsíci. Tento den jsem zvolil proto, že první sobotu bývají poutě na většině poutních míst, tak abych případné zájemce ušetřil dilematu, kam mají jet.

V roce 2022 jsem při plánování některé měsíce vynechal a spojil více Charit dohromady. Nakonec se ukázalo, že zimní měsíce nejsou pro pouť moc vhodné, proto jsem se po poradě s řediteli Charit rozhodl uspořádat Pouť za Charitu letos pouze ve dvou termínech – jedna už proběhla, druhá bude teď v červnu.

Význam těchto setkání vidím v tom, že zaměstnanci Charity mohou přijet na mystické mariánské poutní místo Dobrá Voda u Českých Budějovic, aby se zde setkali při neformálním posezení, pomodlili se za potřeby své i svých blízkých a také viděli jeden z nejkrásnějších barokních kostelů v okolí krajského města.

Na pouť jsou zváni úplně všichni, kdo se chtějí za charitní dílo v naší diecézi modlit. Začínáme pomalu a po malých krůčcích, ale byl bych rád, kdyby se časem tato pouť dostala do povědomí co nejvíce lidí.“

Veronika Kabátová a Stanislav Brožka

Biskupa Josefa Hloucha připomene kniha fotografií „Návrat umlčeného pastýře“

Pohnutý život 9. českobudějovického biskupa Mons. Josefa Hloucha, s nímž probíhá proces beatifikace, připomene chystaná kniha fotografií Bohumila a Daniela Havránek „Návrat umlčeného pastýře“.

Devátý českobudějovický biskup ThDr. Josef Hlouch se svým tehdejším sekretářem P. Miloslavem Vlčkem při jarní pouti v Římově, 3. 5. 1969.

Poutní mše sv. a biřmování v Železném Rudě, 21. 6. 1970.

Některé z unikátních snímků viděli loni návštěvníci katedrály sv. Mikuláše v Českých Budějovicích, kde byly přes léto vystaveny u příležitosti 50. výročí biskupova úmrtí. Desítky snímků v knize, z nichž většina je publikována poprvé, doprovázejí archivní vzpomínky a vyprávění lidí, kteří si biskupa Hloucha pamatují, např. kardinála Miloslava Vlka, postulátora procesu prof. Martina Weise nebo biskupova prasynovce Pavla Zbořila.

Do Říмова i Radvanova

Většinu fotografií pořídil Daniel Havránek (nar. 1949), který od roku 1968 se svým otcem Bohumilem spolupracoval s Katolickými novinami, vedenými jezuitou P. Františkem Mikuláškem. „Do pastorace se tehdy mohla vrátit řada kněží a také sídelní biskupové, mezi nimiž byl i českobudějovický biskup ThDr. Josef Hlouch,“ vysvětluje autor, který pro Katolické noviny fotografoval následující dva roky. „Chtěl jsem vytvořit archiv fotografií těchto významných osobností a zdokumentovat činnost umlčované církve. Poprvé jsem otce biskupa Hloucha fotografoval při jarní pouti v Římově v roce 1969. Odjížděl jsem tehdy odtud s přesvědčením, že jsem se setkal s výjimečnou osobností. O rok později jsem fotografoval v Radvanově u Mladé Vožice, kde žila komunita sester premonstrátek,“ vzpomíná nad fotografiemi. „Loni jsme si připomněli dvě kulatá výročí biskupa Hloucha – 120 let od jeho narození a 50 let od úmrtí, což bylo vhodnou příležitostí zveřejnit fotografie, jež dosud nebyly publikovány. Výstavu tří desítek snímků, které jsou i v této publikaci, viděli přes léto návštěvníci

katedrály sv. Mikuláše. Slavnostní vernisáže v pátek 10. června na závěr mše sv. v den 50. výročí úmrtí biskupa Hloucha, se zúčastnili i oba budějovičtí biskupové Mons. Vlastimil Kročil a Mons. Pavel Posád,“ doplnil fotograf.

Pátrání po biřmovancích

U některých fotografií, na nichž jsou zachyceni věřící, se podařilo po půl století dohledat jejich jména. Díky pátrání mezi čtenáři Klatovského deníku tak známe některé biřmovance ze Železných Rud, kam biskup přijel 21. června 1970 na poutní mši svatou do místního kostela Panny Marie Pomocné.

„Na biřmování nás tehdy připravoval farář Antonín Prokeš,“ vzpomíná Kristina Lehečková, rozená Svítlová, z Železných Rud. „Chodili jsme za paterem na přípravu na faru, kde jsme sedávali v malé společenské místnosti v přízemí hned u dveří, co vedou na dvůr. Biřmování se konalo na železnorudskou pouť. Za kmotru mi šla paní Karla Köpplová a i pater šel někomu za kmotru. Bylo mi tehdy 21 let a dodnes nezapomenu na tehdejší důstojnou a slavnostní atmosféru,“ dodala Kristina Lehečková.

Pohlednice na památku

K pamětníkům patří i církevní historik Martin Weis, kterého biskup Hlouch kdysi biřmoval, a který nyní proces beatifikace vede. „Překvapilo mě, kolik lidí si uchovávalo jeho dopisy a nejrůznější korespondenci jako nejceněnější památku. Sešla se mi krabice pohledů, které pan biskup rozesílal lidem k svátku, narozeninám

Daniel Havránek v katedrále sv. Mikuláše při vernisáži výstavy snímků biskupa Josefa Hloucha (10. 6. 2022)

Daniel Havránek a děkan Zdeněk Mareš na děkanství sv. Mikuláše v Českých Budějovicích při výběru fotografií na výstavu.

Mons. Vlastimil Kročil a Prel. Václav Pícha ukládají do biskupské hrobky ostatky Mons. Josefa Hloucha.

a různým životním příležitostem. Tyhle pohlednice mi dokumentují otevřenost jeho srdce a jeho lásku. Jeho snaha nezapomenout na kohokoliv z okruhu blízkých spolupracovníků a známých, a poslat jim aspoň prostinký pohled nebo vánoční a velikonoční přání, je úctyhodná. Přestože byl jako biskup diecéze nemocný a pracovně velice vytížený, na lidi kolem sebe nezapomínal. Bylo pro mě velice milé a příjemné překvapení, když jsem zjišťoval, kolik se mi sešlo těchto drobných projevů lásky nejen ze strany pana biskupa, ale zároveň i těch, kteří si jeho lístky uchovávali doma jako svůj nejcennější poklad," uvedl P. Martin Weis.

zahájen. Jsme s celou rodinou vděční, že se památka mého prastrýce stále připomíná, třeba prostřednictvím loňské výstavy fotografií, nebo nyní touto knížkou," dodává Pavel Zbořil.

Knihu „Návrat umlčeného pastýře“ si již nyní můžete objednat na tel. čísle 602 649 292 nebo na e-mailu ragal@seznam.cz. K sehnání bude i v českobudějovickém knihkupectví Karmelitánského nakladatelství Na Sadech či v prodejně DORON u Černé věže.

Radek Gális

Svědectví prasnynovce

Do knížky připojil svědectví své i své maminky biskupův prasnynovec Pavel Zbořil z Brna, který přijel do Českých Budějovic i loni 10. června 2022 na mši sv. slavenou biskupy Vlastimilem Kročilem a Pavlem Posádem u příležitosti 50. výročí Hlouchova úmrtí. Po mši následovala vernisáž výstavy v katedrále sv. Mikuláše, která zahajovala i program Noci kostelů.

„Moje babička Anastázie Blatná, maminka mojí maminky Anny Zbořilové, je sestrou pana biskupa. Potkávali jsme se velice často už v Koclířově, tedy ještě v době, než začal znovu působit v Českých Budějovicích," vzpomíná Pavel Zbořil. „Pan biskup měl svou českobudějovickou diecézi velice rád. Když jsme za ním třeba přijeli na Lomeček, kde měl při poutní mši svaté kázání, byly tam tisíce lidí. Lomeček je malý, takže kostel byl plný, a proto museli tenkrát jeho mluvené slovo přenášet ven před kostel, aby ho všichni poutníci alespoň slyšeli," uvádí.

„Naše rodina je vděčná profesorovi Martinu Weisovi, na kterém stojí nesmírně náročný proces beatifikace. Biskup Hlouch je jeho srdeční záležitost. Všechny možné podklady o jeho životě shromažďuje již desítky let a sám je i autorem mnoha publikací o biskupu Hlouchovi. Velmi oceňujeme i biskupa Mons. Vlastimila Kročila, který po svém nástupu v červnu 2015 velice urychlil práce na přípravě beatifikačního procesu. Ještě téhož roku na podzim požádal spolu s pomocným biskupem Pavlem Posádem Českou biskupskou konferenci o zahájení diecézního procesu beatifikace biskupa Josefa Hloucha a na jaře 2018 po souhlasu Svatého stolce mohl být proces oficiálně

Z diáře otce biskupa VLASTIMILA KROČILA

- 4. 6.** 10:30 Křemešník: poutní mše svatá
- 8. 6.** 17:00 Č. Budějovice, kostel Obětování Panny Marie: mše svatá, procesí
- 10. 6.** 19:00 Hořice: mše svatá
- 11. 6.** 15:00 Blatná: mše svatá s udělováním svátosti biřmování
- 13. 6.** 9:00 Štěkeň: kněžský den
- 16. 6.** 18:00 Č. Budějovice, kostel Srdce Páně: mše svatá
- 20. 6.** 9:30 Miličín: mše svatá a vikariátní konference
- 25. 6.** 9:00 Pelhřimov: biřmování
- 27. 6.** 9:00 Chvojnov: mše svatá a vikariátní konference
- 29. 6.** 9:00 Prachovice: mše svatá a vikariátní konference
- 1. 7.** 14:00 Strýčice: mše svatá
- 2. 7.** 9:30 Skočice: mše svatá
- 15. 7.** 10:00 Č. Budějovice, katedrála: jáhenské svěcení
- 16. 7.** 9:30 Veselá: žehnání oltáře

Změna vyhrazena

Kláster na Piaristickém náměstí opět otevírá brány

Zveme vás k návštěvě nejstarší historicko-umělecké památky Českých Budějovic, do objektu bývalého dominikánského kláštera a kostela Obětování Panny Marie na Piaristickém náměstí.

Kláster s kostelem byl založen králem Přemyslem Otakarem II. společně s městem České Budějovice roku 1265 a byl předán k užívání řádu dominikánů. Presbytář klášterního kostela byl dostavěn kolem roku 1274. K dokončení celého chrámu a přílehlého dominikánského konventu došlo až na konci 14. století. V roce 1785 byla císařským výnosem komunita dominikánského kláštera zrušena a v témže roce nahrazena kolejí piaristů. Ti iniciovali částečnou přestavbu areálu. Později byli v klášteře vystřídáni bratry redemptoristy, kteří zde žili až do roku 1950.

V polovině 20. století byl objekt zabaven komunistickým režimem a na přelomu 80. a 90. let 20. století byl navrácen zpět církvi. V roce 2020 zde byly dokončeny rozsáhlé opravy, které byly spolufinancovány z fondů Evropské unie. Celková cena rekonstrukce přesáhla 75 miliónů korun.

Mimo programu pro turisty nabízejí prostory bývalého kláštera využití také k nejrůznějším soukromým i veřejným akcím jako jsou svatby, výstavy, koncerty, konference aj.

Program turistické sezóny 2023

Prohlídky

Návštěvníci kostela a kláštera dostanou při prohlídce k dispozici textového průvodce nebo je možné využít komentovaných prohlídek, které budou v červenci a srpnu vždy od 11:00 a od 15:00. Komentované prohlídky mimo uvedené časy lze domluvit individuálně.

Večerní prohlídky

Co se týká večerních programů, i letos jsme se pokusili pondělní večery ozvláštnit a to tak, že 1x za 14 dní od 20:00 budou večerní komentované prohlídky, kdy se zájemci dostanou i do nově zpřístupněných prostor jako je královská oratoř nebo do sakristie, kde je umístěna zajímavá a renovovaná barokní skříň. Termíny: 26. 6.; 10. 7.; 24. 7.; 7. 8.; 21. 8.; 4. 9.

Koncerty

Pro posluchače varhanní hudby pak máme připravenou sérii 6 koncertů, které nás provedou evropskými městy, kde působili varhanní skladatelé 17.–18. století. Těšit se tak můžete na díla z pera W. A. Mozarta, J. S. Bacha, ale i českých umělců jako byl Jan Křtitel Kuchař. Koncerty budou probíhat rovněž v pondělí 1x za 14 dnů od 20:00 v kostele Obětování Panny Marie. Termíny: 19. 6.; 3. 7.; 17. 7.; 31. 7.; 14. 8.; 28. 8.

Otevírací doba

V květnu a září bude otevřeno pouze o víkendech: sobota 9:30–18:00; neděle 13:00–18:00. Od začátku června do konce srpna pak každý den od 9:30 do 18:00.

Vstupenky

Prodej vstupenek na komentované i nekomentované pro-

hlídky na místě (vchod z Piaristického náměstí vedle Solnice). Vstupenky na večerní prohlídky a koncerty je možné zakoupit přes portál www.cbsystem.cz.

Další informace

Nejaktuálnější informace včetně termínů všech událostí v areálu kláštera naleznete také na facebooku <https://www.facebook.com/klastercb>

V případě dotazů nebo specifických požadavků na prohlídky nás neváhejte kontaktovat na e-mailu klasterni.kostel@bcb.cz

Petr Samec

Na závěr sezóny – 19. září – chystáme ještě zcela výjimečný koncert skupiny Bárka, kdy na violoncello zahraje Pavel Barnáš, na harfu Ivana Pokorná a na varhany je doprovodí známý improvizátor Vladimír Roubal.